अथ षड्विंशीमाह। "आचर्षणि प्राबृषभो जनानाम्। राजा कृष्टीनां पुरुहूत इन्द्रः। स्तुतश्रवस्यन्नवसोपमद्रिक्। युक्ता हरी वृषणाऽऽयाह्यर्वाङ्" इति। हे इन्द्र त्वं वृषणा सेचन-समर्थौ हरी अश्वौ युक्त्वा रथे संयोज्य अर्वाङ् अस्मदभिमुखं आयाहि आगच्छ। कीदृशः त्वं आसमन्तात् चर्षणि चर्षणीनां मनुष्याणां यजमानरूपाणां फलैः पूरयिता जनानां देवलोक-स्थानां मध्ये वृषभः श्रेष्ठः कृष्टीनां मनुष्याणां सर्व्वेषां स्वामी पुरुहूतः पुरुषु बहुषु यज्ञेष्वाहूतः इन्द्रः परमैश्वर्य्ययुक्तः स्तुतो यागकाले स्तोत्रैः स्तुतः अवस्यन् अवोऽन्नं हविस्तदिच्छन् अवसा अस्मदीयरक्षणेन निमित्तेन उपमद्रिक् मत्समीपं अद्रिवन् प्राप्नुवन्। अयञ्च मन्त्रः सौत्रामण्यामैन्द्रस्य पशोर्व-पायाः पुरोऽनुवाक्या। अतएव तत्र प्रतीकमाम्नातम्, आचर्षणि प्राविवेषयन्नेति॥

अथ सप्तविंशीमाह। "प्र यत्सिन्धवः प्रसवं यदायन्। आपः समुद्रꣳ रथ्येव जग्मुः। अतश्चिदिन्द्रः सदसो वरीयान्। यदीꣳ सोमः पृणति दुग्धो अꣳशुः" इति। यत् यदा सिन्धवो नद्यः प्रसवं इन्द्रस्यानुज्ञां प्रकर्षेणायन् प्राप्नुवन्। द्वितीयो यच्छब्दः तच्छब्दार्थे वर्त्तमानः उत्तरत्रान्वेति। तत्तदा रथ्येव रथपङ्क्तिरिव नदीप्रवाहगता आपः समुद्रं जग्मुः। यथा राजमार्गे रथपङ्क्तिः शीघ्रं ग्रामान्तरं प्राप्नोति तद्वन्नदीगतो जलप्रवाहः सहसा समुद्रं प्राप्नोति। यद्यस्मात् कारणात् इन्द्र-मभिन्द्रं दुग्धः अभिषुतः सोमांशुः सोमरसभागः पृणति